

Edebiyat Defteri

misalşair -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
30 Mart 2020 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

başlama çizgisi

Artık mezun olmuştu. Ama içinde bir hüznü vardı. Daha önce hiç gelmediği bu şehre gelmesi üzerinden dört sene geçmişti. Mezuniyetinde yalnızdı. Annesi ve babası sevincini paylaşmamıştı. Diplomasını alan arkadaşları, ailesine sarılırken, üzüntüsünü gizlemek için başını öne eğdi. Tören sonrası okuldan çıkıp, durağa yürürken insanlara bakıyordu. Otobüs beklerken, elinde kağıt parçasına baktı. Göz yaşları yanaklarından sicim sicim süzüldü...

cafe okula yakın sayılırdı, oraya gelipde camekandan mutluluklarını görünce içi daha da acıdı. eve vardığında kovadan boşalırcaına yağmur başladı.ıslanmadığı için kendini şanslı hissetti. pencerenin yanındaki kanepeye uzanıp gözlerini tavana dikti, diploması elinden düştü geleceği hakkında ne yapacağını hiç bilmiyordu.

tek odalı evinde eşyası yoktu bir kanepesi , bir kaç yer yastığı bir televizyon , buzdolabı, yemek yapmak bir tencere ve bir piknik tüp.

gününün çoğunu dışarda geçirdiği için televizyonu pek açmazdı

yağmurun sesini dinledi sonrada karnının acıkmasını. kalkıp mutfağa gitti , dolabı açtı içinde dünden kalma makarna birde iki tane yumurta vardı.dolabının kapağını sertçe kapattı. ceplerini yokladı . sadece birkaç lirası vardı.

dışarıda yağmur dinmişti.tam kanepeye tekrar oturacakken zil çaldı.

önce kapının gözünden baktı, gelen kapıcıdan başkası değildi. daha aidaat parasını ödeyemezken nasıl hayatını devam ettireceği gibi bir sürü soru kafasından fısıldaşıp geçiyordu.kapıcı bir süre bekledikten sonra gitti.

aynı vakitte , arkadaşları konuşurlarken bir karara varmışlardı. ortak iş kurma fikrini benimsemişlerdi. eksikliğini hissettikleri arkadaşlarını aradılar. ve onuda cafeye çağırdılar. sesinden keyifsiz olduğunu anlaşıyordu. nedenini biliyorlardı.

hesabı ödedikten sonraki durakları onun evi oldu. süpriz yapacaklardı. televizyonda öylesine gezinip makarna çatallerken

kapının sesiyle irkildi . herhalde bu kezde ev sahibi geldi diye düşündü. nede olsa birikmiş borcu vardı.

biraz da korkuyla kapısının kolunu indirmesiyle onları karşında görmesi bir oldu. şaşkınlığı yüzünden okuyordu. geleceklerini hiç ummuyordu. nede olsa aileleri gelmişti.

O, garip bir ifadeyle kalmıştı ki bir anda onlarca kişi tek odaya sığışı vermişlerdi.

saatlerce konuştular geleceklerinin temelini atmış oldular.

bu tek odalı ev onlar için bir başlama çizgisi olmuştu.

yalnız değisiniz

Her gün olduğu gibi programının hazırlıklarını yaparken yardımcısı ona bir mektup verdi. Mektup almalı uzun zaman olmuştu.

Kendisi yerel bir radyoda program yapıyordu.Yayın günleri hafta sonuydu.

Mektup sahibinin adı "Yalnız" dı. Programında dinleyenlerden gelen hikayelerde yer veriyordu. Bu da onlardan biridir diye düşündü.

Merak ettiği için açılışı mektubu okuyarak başladı:

- Merhaba sevgili dostlar, bugün bir mektup aldım. Bu ağda böyle insanların olması ne güzel.

"Ben Yalnız, uzun zamandır tekerlekli sandalyedeyim. Siz sağlıklıyken bu güzel havalarda evinizde otuyorsunuz. Neden?"

Kendi yorumunu ekledi:" bazen insanların çok işi olur vakit bulamazlar.Okumaya devam etti.

"Bana arpan kişi çoktan kişi belkide çoktan çıktı ama ben hapisim. Kendi başıma dışarı çıkmama imkan yok. Evim nc katta asansör benim kullanmam için uygun değil. pencereden seyrediliyorum insanları mutlular aileleriyle ben kaderime kahrediyorum. Bazen bakıcımla gezmek için komşulardan yardım isterdik. Sağ olsunlar merdivenlerden indirirlerdi beni. Ama kendimi bir yük gibi hissederdim.

Parka gittiğimizde pek insan olmazdı. Yrmeli, koşmayalı bisiklet srmeyeli kim bilir ne kadar uzun zaman oldu.

Okumakta zorluk çekiyordu, boğazı düğümlenmişti sanki. Ara verdi. Bugüne kadar çok mesaj okumuştu ama bu kadar zorlanmamıştı.

"YALNIZ" bakıcısını beklerken programı dinliyordu. Sonra sandalyesini mutfağa sürdü, tezgaha güçlükle uzanıp bıçağı aldı. Artık yaşamaya tahammülü kalmamıştı. Tam sırada sırada bakıcısı içeri girdi zorla bıçağı elinden aldı. tezgahdan uzaklaştırdı.

Programın süresi az kalmıştı ama herkes sonunu oğrenmek istiyordu. Okumaya devam etti:

"Yanımdan aileler geçerken bebek arabalarına bakardım, onlardan tek farkım büyüdüklerinde adımlarını kendi başlarına atabilecekler.

Benim yle bir şansım yok.

Tüm kaldırımlar , otobüsler biz evde kapalı kalalım diye yapılmış sanki.

Son sözüm zgrlğnzn kıymetini bilin."

Mektup bu satırlarla sona eriyordu. Ağlamamak için kendini zor tuttu.

Daha sonraki günlerden "yalnız" benim diye bir çok sayıda mektup geldi radyoya , kendi dertlerini anlatıyorlardı. Tam , programına hazırlanırken deniz kıyısında boş bir tekerlekli sandalye bulunduğunun haberi geldi. Acaba o mu? diye aklımdan geçirdi.

Ama bunu bilemezdi. Aynı gün bir ziyaretçi "yalnız"ın bakıcısı olduğunu söyledi. Onu tanıştıracağını söyleyince çok heyecanlandı .Hiç tereddüt etmeden birlikte gittiler taksiye atlayıp.

Dar sokaklardan , dik yokuşlardan geçtiler. Eski bir evin önünde durdular. Asansörle 3. kata ıktılar.

Eve geldiklerinde pencerenin önünde duran sandalyeyi gördü. Pencere açıktı , korkarak yaklaştılar 20 li yaşlarda bir kız otuyordu. Birbirlerine sarıldılar. Uzun uzun sohbet ettiler.

Onu hastaneye götürdüler. Tedavi boyunca destek oldu.

İyileştikten sonra ilk işi bir bisiklet almak oldu. Parkta gönlünce gezdi.

Radyoda programa başladı. Adı ise " YALNIZ DEğİLSİNİZ" di.

bulutlara yazılan hikaye

o sabah çok erken uyandı çekmecenin üstünde duran gözlüğünü taktı. biraz bir şeyler atırdıktan sonra , ev arkadaşını rahatsız etmemek için sessizce çıktı . bugün mutlaka iş bulması gerekiyordu. ev sahibi ya kirayı arttırmış ya da çıkın demişti. dün gecedan gazetede işaretlediği tüm yerlere gidecekti. asıl hayali pilot olmaktı ama bir köstebekten bile daha az gördüğü için gerçekleştiremedi. aklının bir köşesinde duruyordu yinede. henüz okulu bitirmediğinden yarım gün çalışabilirdi. dersleri çokta iyi olmadığından burs alma şansı yoktu. akşama döndüğünde kötü bir durumla karşılaştı. eşyaları kapının önünde yığılı duruyordu. ev sahibi sözünde durmamıştı. halbuki daha vakitleri vardı. yurttan rahat edemedikleri için eve çıkmışlardı. önyargılı ev sahibi ikna etmek, eşya bulmak gibi bir çok güçlükle uğraşmışlardı. şimdi ise hem işleri yoktu , hem de evsiz kalmışlardı....

Bir süre sonra ev arkadaşıda aynı manzarayla karşılaştı. Çaresizlik içinde birbirlerine baktılar. Telefonlarında hiç kontürleri yoktu, kimseyi aramazlardı. Biri orada beklerken diğeri , kalacak yer aramaya gitti. İyi anlaşmışları bir komsusu onu evine davet etti, donmak üzere olduğu için kabul etti. Ama içi rahat değildi. Eşyaların başıboş kalmıştı. Arada pencereden bakarım diye düşündü. Komşusu tek başına yaşayan emekli bir öğretmendi. Çok iyiliğini görmüşlerdi. Bazen onlara yemek götürür beraber sofraya kurarlardı. Şimdi yalnız kalacaktı. Üzüntüsünü dile getirdi, kirayı ödemeyi teklif etti. Bir yandan onunla konuşuyor, hemde dışarıyı gözetliyor arkadaşını bekliyordu. Saatler geçti, gelen giden olmadı.

Anlaşılan , o kendine kalacak bir yer bulmuştu. Arkadaşının komşuda olduğunu tahmin ederek orayı aradı, geç olduğu için dönemediğini söyledi.

O gece komşusunun evinde kaldı, ama sabahı zor etmişti. İçinde buldukları durumdan nasıl çıkacaklarını hiç bilmiyordu.

Sabah eşyaları güvenilir bir depoya taşıttı. Hakkını ödeyemezlerdi. Onları evladı gibi görüyordu. Okula gittiğinde arkadaşı kantindeydi. Sınıf arkadaşlarına başlarına gelenleri anlatıyordu. Ailelerine birşey diyemezlerdi. İkisinde babası emekliydi, güçlkle geçiyorlardı. Üniversiteyi kazandığı gün üzölmekle , sevinmek arasında kalmıştı. Uzak bir şehirde okumak onun için zor olacaktı. Ailesi onu okutmak için büyük fedakarlıklarda bulunmuşlardı. Bir arkadaşları haftanın bazı günleri uçuş eğitimi almaya gidiyordu. Orada bir elemana ihtiyaçları olduğunu söyleyince çocuk gibi sevindi.

Çıkışta oraya gittiler, ilk defa uçakları o kadar yakından görüyordu.

Gözleri hep gökyüzündeydi, başının üzerinden geçen uçaklarda kendini hayal etti.

Görüşme umduğu gibi geçmedi. Yinede fırsat buldukça arkadaşının peşine takılıyor, uçuşları izliyordu.

Sorunlarını sonunda çözmeye başladılar. Bir cafede çalışıp, bir yandan da okula devam ediyordu. Evi ise komşusu sayesinde bulmuşlardı. Bir tanıdığı kiracı aradığını , iyi birini bulursa kiralamasını söylemişti. Onlardan daha iyi bir kiracı bulabileceğini düşünmemişti bile. Taşınıp , yerleştikten sonra üstlerinde koca bir yük kalkmıştı.

Okulu bitirdikten sonra ilk işi gözlüklerinden kurtulmak oldu. Uçuş dersleri almaya başladı. Birkaç hafta sonunda bulutların arasında süzölmeye hazırıdı. Kendini uçmayı yeni öğrenmiş bir kuş gibi hissediyordu.

Ömrünün sonuna gökyüzünde kalabilirdi....

en büyük miras

her insan bir ağaçtır. bir tohumdan başlar hayatı. günbe gün büyür tıpkı çocuklar gibi , ilgiye şefkate ihtiyacı vardır. ta ki kocaman bir ağaç olana kadar. cansuyu verilir toprağına. gözlerimizin önünde filizlenir. koruyup kollamak gelir içimizden. hafif bir esse eğilir incecik fidan. zayıftır dalları , kovalarız kuşları taşıyamaz yuvalarını diye.

yıllar geçer, güçlenir artık daha dayanıklıdır. çiçek açar her bahar. ilk adımlarını atan bebeklerin etrafında nasıl ki toplarsan eşyaları zarar görmesin diye öyledir ayırık otları. özen gösteririz, övünürüz çocuklarımızın başarılarıyla nasıl gururlanırsak. kışın yapraklarını dökünce telaşlanırsınız ya üşürse diye. oysa ki çoktan öğrenmiştir. yeniden hayata hazırlanıyordur.

hatıralarını unutmayız hiçbir vakit. her anı hep aklımızdadır.

gözümüzden sakındığımız çocuklarımız gibi bakalım doğaya. en büyük ve en değerli mirastır bu dünyaya.

bir ailenin çocuğundan ayrılması gibi , bir ağacında doğayla vedalaşacağı elbet gelecektir. yaşlanmış ayakta duramayacak hali kalmadığında doğadan almamız. yeni bir bekleyiş , yeni bir doğa için tohumlar atmalı fidanlar ekmeliyiz.

defter , kalem , eşya olurken fidanlar yeni neslin arkadaşı , yoldaşı olmalıdır. bu tamamen bizim elimizde öğretmemiz ve sürekli aklımızda tutmamız gerekir.

hüzün mevsimi

Güneş yakmıyor artık. Karanlık erken devralıyor nöbeti aydınlıktan. Gece ayazı kesiyor ortalığı sabaha kadar. Tahta kapıların arasından ince rüzgarlar esiyor. Serin bir ürperti sarıyor birden . Yağmur kokuyor toprak, kışa hazırlanıyor ağaçlar göçmen kuşlara el sallıyor kuru dallar. Yine geleceğiz diyor onlarda : "şimdilik hoşçakalın görüşürüz bahara."

Sonbahar geldi mahsun bir çocuk gibi ağlamaklı ıslak sokaklar. Terkedilmiş gibi sessiz , ıssızlaşıyor şehir. Yeni bir hayata uyanmak için derin rüyalara dalıyor önce. Bahar çiçekleri gibi taze umutlar açmak için hayal kırıklıklarını kurumuş yaprak gibi misali döküyor.

Yitirilmiş aşkların hüznü taşıyor göz pınarlarından. Sessiz hıçkırıklar yüreğin matemine eşlik ediyor. Hesaba çekiyor insan kendini. Gözden geçiriyor hayatını. Yüzleşiyor gerçeklerle.

Yeni arayışlar peşine düşmeden dinlendiriyor ruhunu ve yüreğini.

karadenizde mi battı gemilerim?

beklemeyi alışkanlık haline getirmiş bir insanım. o kadar çok ağlamışım ki konduramıyorum yüzüme gülümeseyi kederim kalemim olmuş sitemim defter acelem yok desemde hayat bozuyor ezber gücümün kalmayışı yorgunluktan mıdır yoksa yükümün omuzlarıma ağır gelmesinden midir ? bilmem.

aynı limanda bekleşip duran insanlarız. güzel günleri getiren gemiler karadenizde battımı yoksa? umudunu yitirme diyenlerde sustuysa yaşamak daha zor gelir insana...

şehirdeki yalnızlık

Mahallede büyüyen çocuklarla , apartmanda büyüyen çocuklar arasında ne fark vardır? Birinin dizlerinde yaralar vardır, diğèrinin elbisesine toz değmemiş. Biri top oynarken komşu camını kırar, diğèri arkadaşının msn şifesini . Hangisi daha şanslı? Ya da daha şansız. Gerçi, artık mahallerde kalmadı, komşulukta.

Şimdi, herkes uzun beton binalarda yaşayıp, balkonlarında saksıda çiçek yetiştiriyor.Biz ağaçtan toplardık, meyveyi. En tazesini oydu. Son birkaç yıldır ne yediğimizi bilmiyoruz. Doğal olan ne kaldı ki? İnsan ilişkileri de hormonlu sebzelere benzedi.Dışarıdan bakınca, normal gözükselerde tadı tuzu yok artık.

Yoksa, okul sıralarında mı kaldı, paylaşımcı ruhumuz? Kentin dışında kalan insanlarsa ayrı hikaye. Ya onların yalnızlığı? Hiç bir yere ait olamama duygusu. Varoş ya da gecekondu dakilerden söz ediyorum elbette. Ne geri dönebiliyorlar, ne de bu karmaşık düzene ayak uydurabiliyorlar.

Sorun sadece, kentlerin insanları yalnızlaştırması değil. Belki de insanlıktan uzaklaştırması. Duygulara, değerlere göre değil, cebindeki para kadar varsın diğèrlerinin gözünde.

Sonuç olarak sorun köyde veya kentte yaşamak değil insan olmakta ya da olamamakta....